

Tore Nordenstam

Det deduktiva idealet

Det deduktiva idealet åtnjuter något överraskande en viss popularitet i moralfilosofiska kretsar. Syftet med de närmast följande sidorna är att visa att detta ideal är ohållbart på det etiska området och att skissera de metodologiska konsekvenserna som förkastandet av deduktiva etiska modeller innebär.

1. Subsumtionsmodellen

Enligt en allmänt utbredd uppfattning om etisk argumentation innebär etiska argument först och främst en tillämpning av moralnormer på enskilda situationer. Den etiske tänkaren formulerar och försvarar vissa normer; när de faktiska förhållandena i ett givet fall är kända, så återstår det bara att använda den relevanta normen på de givna fakta och att komma fram till en konklusion genom att använda syllogistiska regler eller dylikt. Premissen som beskriver de föreliggande fakta subsumeras under en passande norm, och slutsatsen ger sig så att säga av sig själv. Jag skall kalla den uppfattningen om vad som föregår i etiska argument för *subsumtionsmodellen*.

Modellen leder till en nätt arbetsdelning på det etiska området. Moralprinciperna är den etiske tänkarens ansvar. Det finns delade meningar i frågan om moralfilosofer i sin roll som moralfilosofer skall uppträda som moralister på det viset. Den mest ytterliggående åsikten är att han inte skall göra det, vilket leder till att metaetik och eventuellt också deskriptiv etik blir det enda som moralfilosofen bör ägna sig åt. Enligt den mindre ytterliggående åsikten hör också generella normativa problem till moralfilosofins arbetsområde. Men bägge lägren är överens om att tillämpningen av principerna är en ganska enkel historia som utan problem kan överlämnas till dem som Stevenson har kallat för ”specialisterna”, dem som har så mycket detaljkunskaper om mål-medel-förbindelser och fakta att de är i stånd att använda den givna normen på enskilda situationer.¹ Resultatet är en skarp gräns mellan etisk teori (som sysslar med generella

---

Originalalets titel: *The Deductive Ideal*. I Tore Nordenstam, *Sudanese Ethics*, Nordiska Afrikainstitutet/Almqvist & Wiksell, Uppsala 1968, kap. 2 (s. 27- 35). På internet: <http://www.torenordenstam.se/sudaneseethics/sudaneseethics.pdf>

principer) och etisk praktik (som sysslar med tillämpningen av de generella principerna). Det innevarande kapitlet avser att visa att det inte finns någon grund för en sådan skarp gränsdragning.

Välkända exempel på hur subsumtionsmodellen kan användas finner man bland annat i den utilitaristiska traditionen. Utilitaristen formulerar etikens grundläggande normer (till exempel "En handling är moraliskt riktig om och endast om den leder till så mycket lycka som möjligt"), anför skäl som stödjer de föreslagna grundnormerna, och efter att ha lagt till ett antal utfyllande kommentarer och avvisat diverse invändningar överlåter han det till de moraliska aktörerna att själva tillämpa normerna på enskilda situationer. Om en viss person kommer fram till att en viss handling sannolikt är lyckomaximerande, så är det riktigt att han utför den handlingen; om inte, så är det oriktigt.²

Ett annat exempel på hur subsumtionsmodellen kan användas är Ladds rekonstruktion av Navahoetiken. Enligt Ladd kan alla Navahoindianernas etiska normer tillbakaföras till en enda basal princip som kan formuleras på två olika vis:

Positiv formulering: Utför alla de handlingar som är nödvändiga för att främja din egen välfärd!

Negativ formulering: Utför inga handlingar som leder till olycka för dig själv!³

Ladd hävdar att alla enskilda föreskrivande moraliska utsagor och praktiska regler som ingår i Navahokoden kan härledas från den nyss nämnda grundläggande principen plus de skäl som informanten själv anför.⁴ Om informanten till exempel säger att man inte bör stjäla därför att det leder till bråk (man blir ertappad), så kan den analyserande filosofen formulera den underförstådda premissen och rekonstruera argumentet på följande vis:

Utför inga handlingar som leder till olycka för dig själv!
Att stjäla och bli ertappad leder till olycka för dig själv.
Alltså, stjal inte!⁵

Bak rekonstruktioner av detta slag ligger det två dubiösa antaganden: (i) antagandet att premisserna i etiska argument alltid *implicerar* konklusionen (med andra ord att konklusionen kan *härledas* från premisserna): (ii) antagandet att premisserna som omtalar enskilda situationer är rena faktautsagor som utan komplikationer kan överlåtas till specialisterna.

Ladds exempel visar klart och tydligt hur det kan gå när subsumtionsmodellen används på det etiska området – den medför en bestämd metodologi. De två antagandena som ligger bakom modellen leder naturligt till åsikten att den deskriptiva etikens uppgift är att rekonstruera informanternas grundläggande normer. Och eftersom relationen mellan de grundläggande normerna och resten av det etiska systemet antas vara implikation (logisk konsekvens, härledning), så ligger det onekligen nära till hands att se en parallell mellan det som sker när man analyserar etiska system och det som ibland sker på det

matematiska området – vägen öppnas för att se på etiska koder som deduktiva system i vilka de grundläggande normerna har rollen som axiom och de härledda reglerna har rollen som teorem.

Det deduktiva idealet på det etiska området har formulerats mycket klart av Brandt i en passus som kan vara värd att citera i sin helhet:

Idealet är en normativ "teori" som består av ett antal generella principer som kan jämföras med axiomen i ett geometriskt system. Idealet är att den består av ett antal riktiga eller giltiga generella principer, som är så korta och enkla som möjligt och som är fullständiga i betydelsen att alla etiska utsagor som är riktiga eller giltiga kan deduceras från de generella principerna tillsammans med sanna icke-etiska utsagor.⁶

En intressant konsekvens av den deduktiva föreställningen om etik är att hållbarhetskriterierna för etiska system sammanfaller med hållbarhetskriterierna för andra axiomatiska system.⁷ Att det deduktiva idealet har den konsekvensen kan betraktas som ett *reductio ad absurdum*-argument mot det deduktiva idealet. Man behöver inte befatta sig särskilt länge med frågan om vilka egenskaper ett etiskt system bör ha för att kunna uppfylla sina funktioner väl innan man kan se hur ohållbar jämförelsen med axiomatiska system är. Ett hållbart etiskt system måste till exempel vara så flexibelt att det kan användas på nya och oförutsedda situationer, och för att kunna vara flexibelt på det viset måste det finnas en viss *öppenhet* i systemet. Det är svårt att föreställa sig att det deduktiva idealet hade varit lika populärt om den egenskapen hos etiska system hade ägnats större uppmärksamhet i den moralfilosofiska litteraturen.

2. Etikens öppna textur

Det kan vara klagande att jämföra etiken med det rättsliga området. Det deduktiva juridiska idealet har utsatts för skarp kritik i nutida rättsvetenskap. I början av tjugotalet skrev Roscoe Pound om "myten om det rättsliga systemets logiska fullständighet och den mekaniska logiska ofelbarheten i den logiska process som innebär att förutbestämda regler som är implicita i det givna juridiska materialet härleds och tillämpas". Han betonade vikten av att det finns "ett stort utrymme för skön" i tillämpningen av det rättsliga systemet.⁸ För att använda Friedrich Waismanns nyttiga uttryck måste rättssystemet i viss mån ha en "öppen textur".⁹ En term kan sägas ha en öppen textur om det inte finns en bestämd uppsättning av regler som är nödvändiga och tillräckliga för användningen av termen i fråga. De flesta av våra allmänna uttryck har en öppen textur i denna mening. Är det till exempel nödvändigt att ha en viss minimilängd för att korrekt kunna kallas för "människa"? Så som det ordet brukar användas är dess betydelse inte tillräckligt bestämd för att kunna ge ett klart svar på frågan. Det finns klara mönsterfall där vi inte tvekar att använda uttrycket "människa", men vanligt språkbruk är också så flexibelt att det gör det möjligt för oss att använda ordet i olika slags oförutsedda situationer som kan uppstå. Matematiska uttryck, däremot, har inte något av den sortens flexibilitet. Ord som "rektangel" och "två" har åtminstone i matematiska sammanhang en

sluten textur. Användningen av sådana ord styrs av uppsättningar av fasta bestämda regler som inte ger något utrymme för skön.

I det ovanstående har ”öppen textur” bara definierats för termer. I förlängningen av detta kan utsagor, exempelvis rättsliga regler eller moralprinciper, sägas ha en öppen textur om de använder sig av termer med en öppen textur på ett substantiellt vis (och inte bara nämner termerna i ett citat eller dylikt).

Det finns två skäl till att rättssystem bara kan fungera tillfredsställande om de rättsliga uttrycken och reglerna har en öppen textur: (i) lagstiftaren kan inte förutse alla framtida fall som man kan vilja subsumera under lagen och måste därför i viss utsträckning låta deras mening vara obestämd; (ii) om man skulle försöka sig på att skriva lagen så att alla framtida möjligheter blir täckta, så skulle resultatet inte bara bli oönskade kryphål utan också att lagsamlingen som helhet skulle bli fullständigt ohanterlig. Det är inte bara så att vår kunskap om det som kommer att ske är begränsad. Våra mål är också delvis obestämda. Vi bestämmer inte i förväg vad vi kommer att göra i alla möjliga slags situationer. Regler om rimligt hänsynstagande, till exempel, är avsedda att skydda människor mot olägenheter av olika slag, men det går inte att i förväg specificera i detalj alla de omständigheter som kan komma att innebära olägenheter för alla berörda parter.¹⁰

Den etiske tänkaren är uppenbarligen i samma läge som lagstiftaren. Han kan inte i detalj föreskriva vad folk bör göra i alla möjliga slags situationer, eftersom hans avsikter måste vara i viss mån obestämda. De allmänna principer som etiska tänkare förser oss med har en öppen textur som ger oss som moraliska aktörer ett visst spelrum. I detta avseende är den moraliske aktören i samma situation som domaren i rättssalen – hans avgöranden bidrar till att göra reglerna mera bestämda. Det finns naturligtvis klara okontroversiella rutinfall där det inte finns några som helst problem angående lagens handhavande. Men i nya problematiska situationer innebär användningen av en regel att regeln tolkas på ett visst vis. Och när den moraliske aktören är i en sådan situation, så företar han ett *etiskt* avgörande. Subsumtionsmodellen negligerar den roll som gott omdöme spelar på det etiska området. ”Mekanisk etik” är lika bristfällig som ”mekanisk juridik”. ”Formalism” är ett oskick på båda områdena.

3. Metodologiska konsekvenser

Etikens öppna textur har viktiga konsekvenser både för deskriptiv och för normativ etik. Sökandet efter grundläggande normer kan inte längre ses som den deskriptive analytikerns viktigaste uppgift. Uppgiften blir att framställa hela systemet av generella och speciella normer; de generella normerna kan inte förstås fullt ut om man inte beaktar de speciella normerna som bidrar till att ge de generella normerna en mera bestämd mening. Och det räcker inte att granska de generella och de speciella normerna – man måste undersöka exempel på användningen av normerna; normerna får en mera bestämd innebörd när de tillämpas. Etikens tillämpning kan därför inte skiljas från arbetet med att utarbeta de ”teoretiska” aspekterna på ett etiskt system.¹¹ Kunskap om en persons

generella etiska principer gör det inte överflödigt att inhämta kunskap om vederbörandes partikulära moraldomar, på samma vis som kunskap om statuterna i lagböckerna inte gör det onödigt att granska enskilda fall. Kasuistik är en väsentlig del av etiken.

Denna slutsats kan förstärkas ytterligare genom att reflektera något över konsekvenserna av två andra aspekter på etisk diskurs och etisk argumentation: (1) den roll som analogitänkande spelar på det etiska området; (2) det förhållandet att några av den normativa etikens centrala uttryck har en övervägande emotiv mening.

(1) Subsumtionsmodellen bygger på antagandet att etisk argumentation väsentligen består av att regler tillämpas på enskilda situationer. Men det verkar mera rimligt att anta att mycket etiskt resonering är mera likt juridisk argumentation från precedensfall än juridisk argumentation från statuter. Subsumtionsmodellen negligerar exemplens roll på det etiska området. Goda exempel på precedensfallstänkande kan man finna i kristen och islamsk etik, till exempel, som båda i stor utsträckning baserar sig på analogiskt tänkande med utgångspunkt i enskilda händelser. Konventionell gruppetik brukar förmedlas till det uppväxande släktet både genom regler och genom exempel. Att försöka rekonstruera sådana etiska system som en samling av regler skulle vara som att försöka rekonstruera *case law* (precedensfallbaserad juridik) som en samling av statuter. Det är kanske möjligt, men det skulle ge en felaktig bild av det existerande systemet. Om man vill komma fram till en rättvisande bild av någons etik, så bör man försöka att finna fram till i vilken utsträckning som vederbörande använder sig av regler i sitt etiska tänkande och i vilken utsträckning som han resonerar analogiskt med utgångspunkt i precedensfall. Det partikularistiska perspektivet på etik som försvaras här är givetvis helt väsentligt när det gäller etik som uttrycks med hjälp av exempel.

Som Hart har betonat, har argumentation med utgångspunkt i statuter mycket av den valfrihet som argumentation med utgångspunkt i exempel ger oss.¹² Mycket regelbaserat tänkande har faktiskt en analogisk karaktär, vilket hänger samman med det sätt som allmänna uttryck får sin mening i dagligt språk. Uttryckligt formulerade villkor för hur uttryck skall användas är inte vanligt förekommande i vardagslivet. Det är bara i speciella sammanhang, som i vetenskapliga och rättsliga kontexter, som man brukar ge uttryck deras mening på det viset. Med undantag för sådana specialiserade sammanhang sker användandet av uttryck på grundval av tidigare användningar som betraktas som bindande. Att tala om "meningsregler" tenderar att vara vilseledande av just detta skäl. Vanligtvis är språkbrukarna inte medvetna om sådana regler, och stor försiktighet är på sin plats när man försöker rekonstruera meningsregler från användningar. Men det är just så som nyckeluttrycken i många (men inte alla) etiska system förvärvar sin mening. I stället för att försöka finna allmänna regler som styr användningen av uttrycken borde man gå in för att kartlägga deras användningsområden. Om man till exempel önskar att få reda på vad en viss person menar med "synd" eller "välfärd", så bör man hellre försöka att finna fram till vilka förhållanden som han använder de orden om och låta det bero med detta snarare än att försöka att sammanfatta resultaten i form av en uppsättning av nödvändiga och tillräckliga villkor för användningen av orden i fråga.

Filosofier som är speciellt fascinerade av matematiska och vetenskapliga sammanhang har en tendens att negligera eller minimalisera skillnaderna mellan öppna och slutna begrepp. En fyrkantig semantik med distinktionen mellan konnotation och denotation i centrum verkar att vara ett av skälen till subsumtionsmodellens popularitet på det etiska området.¹³

(2) Ett annat argument för en partikularistisk ansats på etikområdet är att många av nyckeluttrycken i etiken har en övervägande emotiv mening. Ord som "lycka", "välfärd", "olycka" kan användas på praktiskt taget vilka mänskliga situationer som helst som man har en viss hållning till. Att få höra exempelvis att den grundläggande normen i en bestämd persons etik är att uppnå lycka är ganska intetsägande om man inte får reda på vilka slags situationer som personen i fråga är villig att subsumera under den normen. Sådana uttryck har inte ens den hårda kärna av bestämd deskriptiv mening som öppna empiriska och rättsliga uttryck har. Ord som "lycka", "välfärd" och "olycka" har en sammanfattande funktion, och de grundläggande normerna som sådana ord ingår i har ungefär samma funktion som en kapitelrubrik. Men en rubrik är inte ett kapitel. En grundläggande norm är heller inte ett etiskt system. Att formulera de grundläggande normerna i en etik kan inte ersätta en framställning av hela det system som bidrar till tolka de grundläggande normerna.¹⁴

4. Om distinktionen mellan teleologisk och deontologisk etik

Etikens öppna textur har intressanta konsekvenser för distinktionen mellan teleologiska och deontologiska etiska system. Den distinktionen betraktas ofta som en avgörande gränsdragning på det etiska området. Jag skall lägga fram några skäl för att betvivla att så är fallet. Distinktionen mellan teleologisk och deontologisk etik förefaller mig trivial, ty antingen uppfattas den på ett sådant vis att all etik blir teleologisk (i), eller så förefaller det rimligt att anta att alla etiska system är deontologiska, antingen öppet eller dolt (ii).

(i) Det finns olika utläggningar av vad skillnaden mellan teleologi och deontologi egentligen går ut på, men den viktigaste idén är att om ett etiskt system är så beskaffat att handlingars moraliska kvalitet uteslutande beror på deras konsekvenser, så är systemet teleologiskt; och annars är det deontologiskt.¹⁵ Här kan man notera sig att om uttrycket "konsekvens" tas i mycket vid mening, så blir den triviella konsekvensen att alla etiska system är teleologiska. Om till exempel handlingar som ger uttryck för personlig integritet anses vara goda i sig och om värdet av sådana handlingar betraktas som en konsekvens av handlingarna av det skälet att handlingarna framkallar detta värde, så står vägen öppen för att betrakta alla etiska system som teleologiska. Helt generellt, om det värde som framkallas genom blotta följandet av en norm betraktas som en konsekvens av att handlingen i fråga utförs, då kan det inte finnas någon deontologisk etik. Om distinktionen mellan teleologisk och deontologisk etik skall kunna vara till någon nytta över huvud taget, så kan man inte låta uttrycket "konsekvens" referera till *alla* faktorer i aktörens situation som kan anses som moraliskt relevanta. Uttrycket måste begränsas till sådana "konsekvenser" som rimligen kan betraktas som förorsakade av handlingen i

fråga. När en handling utförs, kan man alltid finna normer som satisfieras av utförandet av handlingen i fråga, men att normerna blir följda kan knappast betraktas som förorsakat av utförandet av handlingen, även om man i någon mera löslig mening skulle kunna säga att normföljandet är en konsekvens av att handlingen har utförts.

(ii) Om man undgår ”konsekvens” i den antydda lösliga betydelsen av ordet, så finns det goda grunder för att anta att ingen har lyckats vara en konsistent teleolog och att all etik måste vara deontologisk, vilket återigen trivialiserar själva distinktionen mellan teleologisk och deontologisk etik. En handlings moraliska värde (om den är riktig, oriktig, påbjuden och så vidare) beror enligt teleologerna helt och hållet på det värde som konsekvenserna av handlingen har. Detta förutsätter givetvis att konsekvensernas värde alltid kan uppskattas utan att hänsynstagande till handlingens moraliska värde. Den förutsättningen håller möjligen för några etiska system, exempelvis Benthams hedonistiska utilitarism som bygger på antagandet att lust kan mätas. Men kvantitativ utilitarism är inte populär i våra dagar av det enkla skälet att man inte har kunna finna generella metoder för mätning av alla slags lust och olust.¹⁶ Om det inte finns generella metoder för att kvantifiera lust och liknande, så verkar det rimligt att anta att också bekännande utilitarister ibland påverkas av sina förutfattade meningar om vad som är rätt och fel när de gör sina uppskattningar av godhetsmängderna som de relevanta handlingsalternativen sannolikt leder till. Mitt förslag är med andra ord att det ibland händer att konsekvenserna av en handling blir betraktade som bättre än konsekvenserna av andra möjliga handlingar därför att man redan vet att handlingen är riktig. Hur skulle teleologerna annars kunna vara så säkra på att åtminstone många av de handlingar som vanligtvis betraktas som riktiga någon gång i framtiden, när man har utarbetat bättre mätmetoder, kommer att visa sig leda till bättre konsekvenser än andra tillgängliga handlingsalternativ? Problemet för en teleolog är att bortse från irrelevanta föreställningar om handlingars inneboende moraliska värde när han uppskattar värdet av deras konsekvenser. Om man anser att det bara finns ett slags ting som är goda i sig (till exempel lustupplevelser), är det kanske någorlunda lätt att hålla sådana irrelevanta betraktelser under kontroll; men ju större variation man anser att det finns på området för det som är gott i sig, desto svårare blir det att göra så. Och om man går så långt som att säga att det enda som til syvende og sist är gott i sig är en hel livsstil, så försvinner den sista möjligheten att skilja mellan frågorna om konsekvensernas värde och frågorna om handlingarnas värde. Men det är just detta som sker när ”lycka” och liknande ord fungerar som paraplyuttryck som sammanfattningsvis står för en hel livsstil. Om man inser att det förhåller sig på det viset, så verkar det rimligt att anta att också de filosoferna som har betraktat sig själva som teleologer egentligen har varit förklädda deontologer. Och då är distinktionen mellan teleologisk och deontologisk etik inte längre intressant.

Det är bakgrunden till att jag inte kommer att använda mig av den distinktionen i den föreliggande bokens metaetiska apparat. (I kap. 4 inför jag en distinktion mellan handlingscentrerade och resultatcentrerade etiska system som liknar distinktionen mellan teleologisk och deontologisk etik men som undgår de invändningar som här har anförts mot den sistnämnda distinktionen.)

NOTER

¹ Stevenson 1944, s. 174ff.

² Jämför t.ex. Mills *Utilitarianism* eller Hospers 1961, kap. 5. Moore 1912 är den klaraste framställningen av den utilitaristiska etikteorin. Jämför även Smart 1961.

³ Ladd 1957, s. 278.

⁴ Ladd 1957, s. 277-278.

⁵ Jämför Ladd 1957, s. 279.

⁶ Brandt 1959, s. 295.

⁷ Naess och Galtung drar den slutsatsen i sin rekonstruktion av Gandhis politiska etik och diskuterar om deras rekonstruerade system av principer är fullständigt, motsägelsefritt och oberoende. Se Naess och Galtung 1955.

⁸ Pound 1959, s. 59, 69.

⁹ Waismann 1952, s. 199ff.

¹⁰ Historien om begreppet ting som är farliga i sig i amerikansk *case law* är mycket informativ. Se t.ex. Levi 1961, s. 9-27.

¹¹ Jämför Edel & Edels betoning av behovet av undersökningar av "hela det kulturella innehållet" som etiska uttryck har (Edel & Edel 1959, s. 118).

¹² Hart 1961, s. 121-132.

¹³ De vanliga definitionerna av "konnotation" är som skraddarsydda för slutna uttryck. I Black 1952, till exempel, kan man läsa följande: "Ett uttrycks konnotation är helheten av alla egenskaper som något måste ha för att uttrycket skall kunna användas på det" (s. 438). Enligt den definitionen verkar det som att uttryck med en öppen textur inte har någon konnotation. Men som professor Naess har påpekat för mig är detta en ganska subtil historia som kräver en mera ingående analys.

¹⁴ Mill tycks ha varit vagt medveten om detta när han skrev att det finns mycket som är "en del av lyckan", som han något oprecist uttryckte det.

¹⁵ Jämför t.ex. Ladd 1957, s. 282-284, eller Brandt 1959, s. 354.

¹⁶ Smart 1961 är ett undantag.

LITTERATURHÄNVISNINGAR

M. Black, *Critical Thinking*, New York: Prentice-Hall, 1952.

R. B. Brandt, *Ethical Theory*, Englewood Cliffs, N. J.: Prentice-Hall, 1959.

M. Edel & A. Edel, *Anthropology and Ethics*, Springfield, Ill.: Charles L. Thomas, 1959.

H. L. A. Hart, *The Concept of Law*, Oxford: Clarendon Press, 1961.

J. Hospers, *Human Conduct*, New York: Harcourt, Brace & World, 1961.

J. Ladd, *The Structure of a Moral Code*, Cambridge, Mass.: Harvard University Press, 1957.

E. H. Levi, *An Introduction to Legal Reasoning*, Phoenix Books, Chicago: University of Chicago Press, 1961.

J. S. Mill, *Utilitarianism*, Everyman's Library, London: J. M. Dent & Sons, 1910.

G. E. Moore, *Ethics*, Home University Library, London: Oxford University Press, 1912.

A. Næss & J. Galtung, *Gandhis politiske etikk*, Oslo: Johan Grundt Tanum, 1955.

R. Pound, *An Introduction to the Philosophy of Law*, paperback, New Haven: Yale University Press, 1959.

J. C. C. Smart, *An Outline of a System of Utilitarian Ethics*, Melbourne: Melbourne University Press, 1961.

B. L. Stevenson, *Ethics and Language*, New Haven: Yale University Press, 1944.

F. Waismann, "Verifiability", i A. Flew, red., *Logic and Language*, First Series, Oxford: Basil Blackwell, 1952.